

JIJ DROEG ME

zoektocht van een dochter

Melissa Ohden

ark media

Eén

Het verhaal van iemands leven begint al voor hij is geboren.

– Michael Wood, *Shakespeare*

De dikke, crèmekleurige envelop werd bij mij thuis afgeleverd op een zonnige dag in mei 2007. Zonder zelfs maar naar het adres op de achterkant te kijken, wist ik dat hij afkomstig was van het academisch ziekenhuis van Iowa, gevestigd in Iowa City, en dat hij de medische gegevens bevatte, die enkele vragen zouden beantwoorden waar ik al het grootste deel van mijn leven door geplaagd werd.

Wie ben ik? Waar kom ik vandaan? Wiens bloed stroomt er door mijn aderen? En waarom was ik weggegeven? Dat zijn vragen waar de meeste mensen die, net als ik, geadopteerd zijn dolgraag antwoord op willen hebben. Maar wat ik moest weten, was zelfs nog fundamenteler en minder onschuldig: Waarom heb je geprobeerd me te doden? En hoe is het mogelijk dat ik in leven ben gebleven?

Ijzige paniek kneep mijn maag samen. Nu ik de informatie waar ik al die jaren naar op zoek geweest was eindelijk in handen had, kwamen mijn lichaam en mijn geest in opstand.

Maar, zoals de Ierse dichter James Stephens (zelf geadopteerd) ooit schreef: ‘Nieuwsgierigheid overwint angst, zelfs nog meer dan moed.’ Dus met trillende vingers peuterde ik de plakstrip van de envelop los en zag de feiten van mijn onwaarschijnlijke leven onder ogen.

Tranen benamen me het zicht, terwijl ik las hoe mijn ontsnapping aan de dood in koude feiten was samengevat – ‘Op 24 augustus werd een zoutoplossing toegediend om een abortus op te wekken, de behandeling was echter niet succesvol.’ Maar ik ontdekte nog iets, iets wat ik niet verwacht had: de volledige namen van mijn biologische ouders.

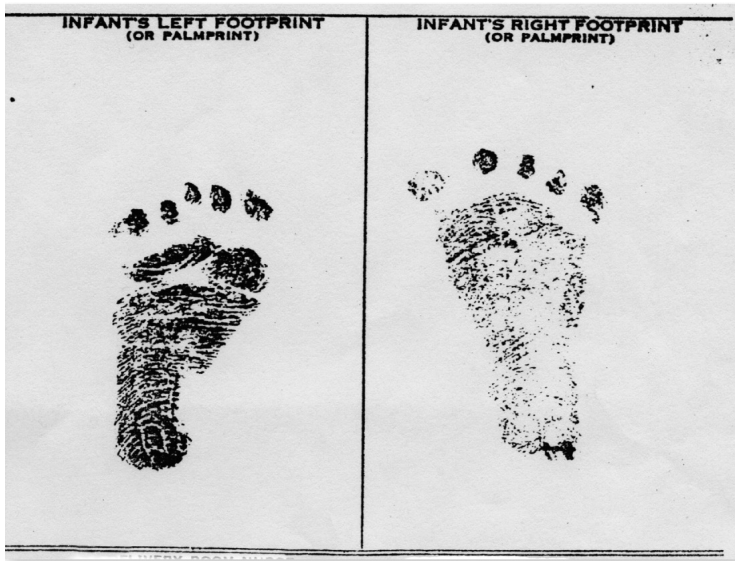
Hun voor- en achternamen waren in mijn geboorteakte opgeschreven, maar zelf had ik geen naam gekregen.

Terwijl ik op de afdeling neonatologie van het St. Luke’s voor mijn leven vocht, kwamen de artsen en verpleegkundigen die mij behandelden tot de conclusie dat mijn moeder al veel langer zwanger geweest was dan de 18 tot 20 weken, die ze vlak voor de abortus had opgegeven. De kinderarts die me een paar dagen na mijn geboorte onderzocht, schatte dat ik na ongeveer 31 weken zwangerschap ter wereld was gekomen – ruimschoots in het derde trimester. Dit verschil riep vragen op, die tot op de dag van vandaag onbeantwoord gebleven zijn: Hoe kon een abortusarts, en zeker eentje die verbonden was aan een van de meest prestigieuze ziekenhuizen in de regio, zo’n enorme vergissing begaan hebben? Welke arts of verpleegkundige zou geloven dat een vrouw die ruim zeven maanden zwanger was nog niet eens vijf maanden onderweg was?

Net als andere baby’s die te vroeg geboren zijn, had ik te kampen met een groot aantal ernstige gezondheidsproble-

men, waaronder een laag geboortegewicht (ik woog 1318 gram), geelzucht en ademhalingsproblemen. Maar mijn toestand werd nog verergerd door de naweeën van de giftige zoutoplossing, waaraan ik in de buik van mijn moeder blootgesteld was. Niemand wist wat de langetermijngevolgen van het overleven van een abortus zouden zijn. Te vroeg geboren baby's hebben vaak een ontwikkelingsachterstand, maar ik had ook epileptische aanvallen; en de lijst van mogelijke complicaties werd steeds langer: een verstandelijke beperking, blindheid en chronische gezondheidsproblemen.

Drie weken na mijn geboorte werd ik overgeplaatst naar een ziekenhuis 450 kilometer verderop, het academisch ziekenhuis van Iowa City.

In het dossier dat ik ontving zaten ook deze afdrukjes van mijn voeten.

De verpleegkundigen die mij – een klein, naamloos baby'tje – verzorgden, maakten kleertjes voor me en kleurige slofjes. Een van de verpleegsters, Mary, besloot dat ik een naam moest hebben en noemde me Katie Rose. Nadat ik van de intensive care af mocht, hielden mijn adoptieouders en Mary nog jarenlang contact. Ze stuurden kerstkaarten en brieven met foto's van mij en verslagjes van mijn ontwikkeling. Toen ik ouder werd, schreef ik de brieven zelf; tussen Mary en mij ontstond een vriendschap die nog tientallen jaren zou blijven bestaan. Het gaf me een heel bijzonder gevoel dat deze verpleegkundige, die voor me gezorgd had toen niemand anders dat deed, nog steeds om me gaf.

Ondertussen ging de pleegzorginstantie, die de voogdij over mij gekregen had, op zoek naar een gezin dat bereid was een piepklein baby'tje te adopteren. Dat was geen gemakkelijke opgave, vooral omdat de vooruitzichten ten aanzien van mijn ontwikkeling en gezondheid zo slecht waren.

De zoektocht leidde naar een klein stadje in Iowa, Curlew, op slechts 160 kilometer afstand van de plek waar ik geboren was. Daar wachtte een jong stel dat al eerder een dochter geadopteerd had op een tweede kindje.

Ze kregen te horen dat de baby speciale behoeften zou hebben die veel verder gingen dan voedsel en onderdak. Liefde hadden ze meer dan genoeg; geld voor gespecialiseerde medische zorg en hulpverlening hadden ze niet. Ze maakten een rit van vijf uur om het kleine baby'tje dat een thuis nodig had op te zoeken. Ze lieten zich niet afschrikken door de infuusslangen en de monitors waarmee het kaalgeschoren hoofdje van de baby verbonden was, maar maakten hun keuze. Dat was de dag waarop ik voor het eerst de liefde van een moeder voelde, in de armen van een vrouw die me in de ogen keek en tegen me zei: 'Jij hoort bij mij.'

Haar naam was Linda Cross, en hoewel ze me het liefst onmiddellijk mee naar huis wilde nemen, moest ze nog een maand wachten voordat ze me weer in haar armen kon houden. Eind oktober 1977 leverde een maatschappelijk werker mij – inmiddels maar liefst vijf pond – af bij de boerderij waar Linda woonde samen met haar man Ron en hun vier jaar oude dochtertje Tammy. Ze noemden me Melissa Ann, naar een vriendin van hen, die als gevolg van een ongeluk vanaf haar schouders verlamd geraakt was. Ze bewonderden haar kracht en haar koppige besluit om wat van haar leven te maken. Ze hoopten dat ik diezelfde eigenschappen zou hebben.

Ron en Linda waren opgegroeid op de prairie van westelijk Iowa. In de tijd dat zij geboren werden, in de periode van de babyboom die volgde op de wereldoorlog waarin hun vaders gevochten hadden, had Palo Alto County ongeveer 16.000 inwoners. Ze kwamen allebei uit hechte gezinnen met stevige wortels. Ron werd in 1948 geboren in Mallard, op een boerderij die al vier generaties lang in het bezit van zijn familie was. Ze teelden maïs en sojabonen en fokten koeien en varkens. Linda werd een jaar later geboren in Estherville, als zevende van negen kinderen. Ook zij had boerenbloed: haar vader was automonteur, maar bewerkte daarnaast ook een stuk grond, en haar moeder was naaister.

Ron en Linda ontmoetten elkaar kort nadat ze de middelbare school hadden afgerond, tijdens een dragrace op de verlaten landweggetjes bij hen in de buurt. Toen ik het verhaal jaren later hoorde, klonk het als iets wat rechtstreeks uit de film *Grease* afkomstig had kunnen zijn. Verder dan snelle auto's ging hun puberale opstandigheid echter niet. Terwijl hun leeftijdsgenoten zich te buiten gingen aan de 'Summer of Love', bleven zij in Iowa en hadden ouderwets verkeer. In april 1969, toen anderen van hun generatie protesteerden

tegen de Vietnamoorlog en samenkwamen op het Woodstock Festival om zich te verliezen in seks, drugs en rock-'n-roll, trouwden ze in de Lutherse kerk van Estherville, in bijzijn van hun familie en vrienden, en begonnen aan hun leven samen.

Ron was toen twintig jaar, een lange, gespierde jongeman met een bos bruin haar en een glimlach die een hele kamer kon verlichten. Doordat hij zo veel tijd buiten doorbracht, op de tractor op het land of anders in zijn pick-up truck, was hij eigenlijk altijd bruin. Linda was mooi en tener. Ze had lang blond haar en een huid die zo licht was, dat ze zelfs op de heetste zomerdagen weigerde korte broeken te dragen, omdat ze zich schaamde voor haar melkwitte benen. Rons extraverte persoonlijkheid werd in balans gebracht door Linda's vriendelijke, maar rustige manier van doen. Ze pasten perfect bij elkaar.

Als ze zich hun leven samen voorstelden, kwamen daar altijd kinderen in voor – heel veel kinderen. Ze kwamen allebei uit een grote familie en ze konden nauwelijks wachten tot dat hun eigen kinderen zich bij de vrolijke horde neefjes en nichtjes zouden voegen. Toen er niet direct een baby kwam, hadden ze geduld; ze genoten van hun tijd samen als pasgetrouwd stel en leerden elkaar zelfs nog beter kennen. Maar toen de maanden overgingen in jaren besloten ze medische hulp te zoeken en ontdekten ze dat Linda een hormonale stoornis had, waardoor de kans dat ze spontaan zwanger zou raken heel klein was. Natuurlijk hadden ze er soms verdriet van dat het baby'tje waar ze zo naar verlangden ook in de jaren daarna niet kwam, maar om de woorden van mijn moeder te gebruiken: 'Als je een gezin wilt, maakt het niet uit hoe het ontstaat.' Ze waren drie jaar getrouwd, toen ze voor het eerst pleegkinderen opnamen – twee broertjes die bijna een jaar bij hen woonden. Ze hielden intens veel van de jon-

gens en waren er kapot van toen hun moeder ze terug wilde. Dat weerhield hen er echter niet van om korte tijd later hun huis en hart open te stellen voor nog een klein jongetje. Na zijn vertrek namen ze een baby'tje van vier maanden in huis op, een meisje met blond haar en blauwe ogen dat Tammy heette en hun geliefde oudste dochter werd.

In dit gelukkige gezin werd ook ik verwelkomd, nadat ik uit het ziekenhuis was ontslagen. Ik was net twee maanden oud.

Thuis had ik nog bijna net zoveel zorg nodig als eerder op de afdeling neonatologie, maar tijd, liefde en aandacht genazen vrijwel al mijn kwalen, en ik groeide als kool. Een jaar nadat ik het ziekenhuis verlaten had, werd mijn adoptie definitief. Als klein meisje waren er een paar dingen die ik zeker wist: Ik heette Missy Cross; ik woonde op een boerderij in Iowa; ik hoorde bij een familie die bestond uit een vader, een moeder en een grote zus, plus vier grootouders en een hele menigte ooms en tantes en neefjes en nichtjes.

En op een gegeven moment, zo vroeg dat ik het me niet bewust kan herinneren, ontdekte ik dat er dubbel van mij gehouden werd – door de ouders die mij als hun dochter hadden omarmd én door een moeder die mij ter wereld had gebracht en mij aan hun zorg had toevertrouwd. Ik herinner me geen specifiek moment waarop ze me vertelden dat ik geadopteerd was; dat was gewoon zo – een vaststaand feit, even normaal als de zonsopkomst in de morgen, het licht van de sterren 's avonds en de veilige muren die mijn thuis vormden.

In de jaren zeventig en tachtig werd een televisieserie uitgezonden die gebaseerd was op de boekenserie *Little House on the Prairie* van Laura Ingalls Wilder. Tammy en ik waren dol op dat programma, maar om eerlijk te zijn, was er niet veel verschil tussen het leven dat de familie Ingalls in 1870 in

Walnut Grove leidde en ons leven op de boerderij in Curlew, honderd jaar later. Zeker, we hadden beschikking over veel meer technologie – zoals een televisie! Maar net als de familie Ingalls leefden we volgens het ritme van de seizoenen.

In de zomer werkten we in onze grote moestuin. Tammy en ik hadden allebei ons eigen hoekje, waarin we behalve bloemen ook worteltjes, sperziebonen, tomaten, aardappelen en radijsjes kweekten. In de herfst hielpen we met het oogsten van de groenten, die mama inmaakte voor de winter. We hadden een collie die Laddie heette en deden net alsof hij de broer was van de Lassie die we regelmatig op televisie zagen. Hij onderwierp zich geduldig aan zijn lot als speelkameraadje van twee kleine meisjes. We mochten zelfs op zijn rug rijden. Ik betwijfel of de kat, die ik poppenkleertjes aantrok en in de poppenwagen rondreed, ook zo vergevingsgezind was. Maar in elk geval was dat beter dan de behandeling die diezelfde kat te verduren kreeg van ons hangbuikzwijntje, dat we Tailbiter noemden – Staarthapper – omdat hij graag op de staart van de kat kauwde. Als papa thuiskwam voor het middageten las hij Tammy en mij altijd een verhaaltje voor voordat hij terugging naar de schuur. Ons leven speelde zich af rond papa's werk op de boerderij, mama's werk thuis, het verzorgen van de dieren op ons erf en de andere klusjes die Tammy en ik deden. En daarnaast maakten we deel uit van een hechte gemeenschap, die bestond uit onze kerk en de tientallen familieleden die in de buurt woonden.

Mama vond het heerlijk om te naaien en quilts te maken, en een van mijn vroegste herinneringen is, dat ik met een groepje kinderen door ons huis rende terwijl zij met haar vriendinnen aan een quilt werkte. Als mijn ouders tijd doorbrachten met hun vrienden waren de kinderen daar ook altijd bij; aparte activiteiten voor alleen de volwassenen kwamen niet voor. Mijn ouders speelden regelmatig een spelletje

kaart met vrienden, wat ook leuk was voor Tammy en mij. Terwijl onze ouders zaten te kletsen en te kaarten, maakten wij plezier met onze speelkameraadjes. Papa en mama konden allebei goed koken, maar ik herinner me nog goed hoeveel zorg mama besteedde aan de hapjes die ze maakte voor deze avondjes met vrienden. Ik keek vol ontzag toe, ervan overtuigd dat ik zelf nooit in staat zou zijn om zoiets verrukkelijks te maken van de eenvoudige ingrediënten die mama uit de voorraadkast haalde.

De methodistenkerk waar we bij hoorden, was als een tweede thuis. Het was niet slechts de plek waar we naartoe gingen om te bidden en geestelijk voedsel te ontvangen; de kerk was ook het centrum van ons sociale leven, de plek waar vriendschappen gesloten werden en waar we plezier maakten. Tammy en ik gingen naar de zondagsschool en mama werkte elk jaar mee aan de vakantiebijbelweek. Daarnaast organiseerde de kerk uitjes die onze blik op de wereld verbreedden. Een van mijn eerste herinneringen is een kerkuitje naar een plek waar ze een overdekt zwembad hadden. Binnen zwemmen – dat was raar! We moesten nog veel leren.

De moeilijke lessen begonnen in 1982. Onze boerderij en de 64 hectare grond die daarbij hoorden, waren niet ons eigendom; we huurden het van iemand die enorm veel grond bezat. Pa en ma probeerden te sparen om op een dag hun eigen land te kunnen kopen, maar er waren steeds andere prioriteiten – zoals hun dochters – die voorrang kregen. Toen ze in zwaar weer kwamen, hadden mijn ouders nauwelijks kapitaal om op terug te vallen. En ze waren niet de enigen. De combinatie van verschillende factoren – een verminderde vraag naar agrarische exportproducten, hoge landbouwschulden, stijgende rente en teruglopende subsidies – leidden tot een agrarische crisis die het hele land trof. Ons gezin was een van de vele slachtoffers.

Als vijfjarig meisje wist ik niets van de krachten die het voor het zeggen hadden in de economie en in de wereld. Maar de pijn die mijn ouders voelden, toen onze hele wereld op zijn kop gezet werd, ging niet aan mij voorbij. De dag waarop al ons gereedschap en onze varkens geveild werden, herinner ik me nog levendig. Het was de eerste keer dat ik mijn ouders zag huilen. Tammy en ik deelden in een verdriet dat we niet begrepen. We beseften allemaal dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn.

Om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien, verhuisde papa naar Storm Lake, een stad op ongeveer een uur rijden van ons huis. Daar kon hij een baan krijgen bij Iowa Beef Processors (later Tyson Foods), een groot bedrijf dat varkens slachtte en vlees verpakte. In de weekenden reden we op en neer om bij hem te kunnen zijn. Het was een moeilijke, eenzame tijd voor ons allemaal.

Ongeveer een jaar nadat papa in Storm Lake aan de slag was gegaan, verhuisden mama, Tammy en ik daar ook naartoe. We huurden een klein huisje aan een rustige straat waar veel kinderen woonden, en dat op loopafstand was van de school waar Tammy en ik in september naartoe zouden gaan. Ik weet nog goed hoe opgelucht ik me voelde toen we allemaal weer bij elkaar waren, hoe opwindend ik het vond om in de 'stad' te wonen (het totaal aantal inwoners bedroeg 8.800) en hoeveel zin ik had om naar groep 3 te gaan. Al die dingen verzachtten mijn verdriet een beetje, hoewel ze niets veranderden aan wat ik beschouwde als het grootste verlies van allemaal: onze nieuwe huisbaas stond niet toe dat we huisdieren hadden, wat betekende dat Laddie op de boerderij in Curlew moest blijven.

Onze verhuizing naar Storm Lake was het begin van een reeks ingrijpende veranderingen. We hadden maar weinig geld, dus pa maakte lange dagen in de verpakkingsfabriek.

Vaak werkte hij 's avonds en in het weekend over om wat bij te verdienen. Mama nam voor het eerst een baan buitenshuis, als boekhoudster bij een plaatselijk warenhuis. Zij werkte ook vaak 's avonds en in de weekenden. Een van de leukste dingen uit die periode was, dat papa Tammy en mij op zaterdag soms meenam naar het kantoor van mama, waar ze ons opwachtte in de kantine, zodat we samen konden lunchen of iets lekkers eten. Daarna slenterden we dan door de winkel, ons vergapend aan alles wat er te koop was. Ik herinner me hoe ik vol verlangen naar de Cabbage Patch poppen op de speelgoedafdeling keek. Ik wist dat ik er niet om hoefde te vragen: er was geen geld voor dat soort extraatjes, en ik wilde niet dat mama en papa nee tegen me moesten zeggen en zich daar rot over zouden voelen. Maar ook zonder woorden zagen ze wel hoe ik verlangde naar een pop van mezelf – elk klein meisje in Amerika wilde er een dat jaar! Toen het Kerst werd, legde de kerstman een Cabbage Patch pop voor mij onder de boom. Ik noemde haar Rachel en ik heb haar nog steeds. Ik besepte hoe bijzonder het was dat ik die pop gekregen had, en ik was mijn ouders ontzettend dankbaar.

Toen, in 1984, beviel mijn moeder van een zoon, Dustin. Na vijftien jaar huwelijk, waarin ze niet één keer zwanger geraakt was, merkte mijn moeder pas dat ze in verwachting was toen ze al twintig weken onderweg was; en voor we het goed en wel in de gaten hadden, werd Dustin geboren, zes weken voor de uitgerkende datum. Mama en papa hadden ons een paar dagen na mijn verjaardag verteld over de baby. Ze hadden ontdekt dat ze zwanger was op de dag dat we mijn verjaardag vierden met de burens, en mijn moeder vertelde me later hoe moeilijk het voor haar geweest was om het nieuws voor zich te houden totdat het feestje voorbij was. Toen zij en pa er uiteindelijk mee voor de draad kwamen, voelde het alsof de nieuwe baby mijn verjaardagscadeau was! Slechts

een paar weken later merkte mijn moeder dat de bevalling begonnen was. Ik herinner me dat ik bij mijn grootouders loogeerde, terwijl zij in het ziekenhuis was; we speelden het ene na het andere potje Uno om de tijd door te komen. Eindelijk kwam het verlossende telefoontje – de baby was geboren en het was een jongetje!

Om als meisje van zeven jaar een eigen babybroertje te hebben om voor te zorgen, was fantastisch. Ik begreep niet helemaal waarom papa en mama al die moeite hadden gedaan om een baby te krijgen als ze er net zo goed eentje hadden kunnen adopteren, zoals ze bij Tammy en mij gedaan hadden, maar verder had ik er geen moeite mee. Het kwam nooit bij me op dat Dustin op de een of andere manier meer ‘eigen’ was dan ik. Ik denk dat dat ook bij hen nooit is opgekomen.

Naarmate ik ouder werd, nam ik meer verantwoordelijkheid in huis. Onze ouders moesten nog steeds erg hard werken om in de basisbehoeften van ons gezin te kunnen voorzien. Onze school was maar een paar straten verderop, dus Tammy en ik konden er zelf heen lopen met onze vriendjes. We waren ‘sleutelkinderen’ die, als ze uit school thuiskwamen, voor zichzelf moesten zorgen. Soms hielden onze buren Myron en Dorothy, die in het mooie witte huis op de hoek woonden, een oogje in het zeil. Een van hun dochters, Lynn, zat al op de middelbare school. Tammy en ik waren stapelgek op haar en wilden later precies zo worden als zij. Ze was zó cool. Ik herinner me dat Tammy en ik regelmatig ruziemaakten over de afwas: we hadden geen van beiden zin om af te drogen! Maar afgezien van dat dagelijkse strijdpunt vond ik het heerlijk om te helpen in het huishouden en om te leren koken. Inmiddels kon ik al een paar van de gerechten maken, die ik mama had zien maken toen we nog op de boerderij woonden. Ik vond het vooral erg leuk om

op Dustin te passen. We noemden hem ‘Dennis de Bengel’, omdat hij, net als het jongetje in de televisieserie, blond haar en felblauwe ogen had, maar hij was helemaal geen bengel. Hij was een vrolijk klein jongetje. Toen ik ouder werd, ging ik soms gebukt onder alle extra verantwoordelijkheid, maar in die tijd was ik vooral blij dat mijn ouders me vertrouwden en op me rekenden. Ondanks dat zag ik vreselijk op tegen dagen waarop we geen school hadden en mijn ouders toch moesten werken. Op die dagen miste ik hen – en dan vooral mijn moeder – ontzettend.

De leerproblemen waar de artsen mijn ouders op voorbereid hadden, bleven uit. Ik deed het geweldig op school en mijn ouders en leraren voedden mijn intellectuele en kunstzinnige nieuwsgierigheid met boeken en muziek. Ik versleet mijn bibliotheekpasje zo ongeveer, en vanaf groep vier boden ze me op school extra uitdaging door me in een klas voor hoogbegaafde leerlingen te plaatsen. *Licht op zolder* van Shell Silverstein was het begin van een blijvende liefde voor poëzie, en de boeken van Beverly Cleary waren mijn favoriete leesboeken. Soms voelde ik me een beetje als Ramona, met Tammy als mijn oudere zus Beezus. Na het lezen van *Ramona helpt papa uit de nood* begreep ik de financiële problemen in ons gezin beter. We hadden maar weinig geld, maar een goed rapport werd altijd beloond met een klein cadeautje of een speciaal etentje buitenshuis. Mama en papa hadden zich vast voorgenomen dat Tammy, Dustin en ik de eersten in onze familie zouden zijn die een hbo-opleiding zouden afronden.

Dustins geboorte wekte mijn nieuwsgierigheid naar mijn eigen levensverhaal. Ik wist natuurlijk dat de meeste baby’s niet werden afgestaan voor adoptie, maar dat ze door hun biologische vaders en moeders werden opgevoed. Wie waren die van mij? Mijn ouders lieten me mijn adoptiedossier bekijken, waarin ook wat informatie over mijn biologische

familie was opgenomen. Ik ontdekte dat mijn biologische ouders allebei studenten geweest waren, dat ze van sport hielden en dat mijn biologische moeder uit een muzikaal gezin kwam. Ik hield ook van sport en muziek, en het gaf me een fijn gevoel om te beseffen dat ik in zekere zin op hen leek. Ik was er *zeker* van dat ik uiterlijk op mijn biologische moeder leek, precies zoals Dustin op mama leek. Ik was niet jaloers of ontevreden, integendeel. Precies zoals de geboorte van een klein broertje méér liefde in ons gezin gebracht had in plaats van ten koste te gaan van de liefde die ik en Tammy kregen, zo dacht ik dat ook kennis over mijn biologische familie mijn leven zou verrijken – dat er meer mensen bij zouden komen om van te houden.

Onze verhuizing naar Storm Lake bracht volop veranderingen, en veel daarvan waren veranderingen ten goede. Maar het grootste verlies, afgezien van het feit dat mijn ouders veel vaker van huis waren, was dat de kerk niet langer ons tweede thuis was. We waren lid van de methodistenkerk, en papa en mama moedigden Tammy, Dustin en mij aan om de diensten te bezoeken, zelfs als zij er zelf niet bij konden zijn, maar de kerk was niet langer het middelpunt van ons leven. Toch bleef mijn geloof rotsvast. Het zou niet lang meer duren voordat het een vuurproef zou moeten ondergaan.